

καταφυγών ἐντὸς τῶν ἱερῶν ὁρίων ἔσκωπτεν αὐτοὺς διὰ τῶν ἀλλοκότων σχημάτων αὐτοῦ, κατεδιώχθησαν ἀπὸ πλῆθος παρωργισμένων Ἰνδῶν, καὶ μόνον διὰ τῆς ταχύτητος τῶν ἵππων αὐτῶν ἠδυνήθησαν νὰ σωθῶσιν.

ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

Β'. Οἱ τοποτηρηταὶ τοῦ Κυρίου.

Πλούσιός τις νεανίας, ἀσθενήσας ἐν Ῥώμῃ βαρέως, ἐθεραπεύθη ἔπειτα καὶ ἔγεινεν ὑγιής. Ὅτε δὲ κατὰ πρῶτον ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον, ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγεννήθη, καὶ χαίρων ἠυλόγει τὸν Θεὸν μεγάλη τῇ φωνῇ· στρέψας δὲ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν, εἶπεν· ὦ σὺ, παντοδύναμε, ἂν ᾗτο δυνατόν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ σὲ ἀνταμείψῃ κατὰ τι, ἀσμένως ἤθελα δῶσαι ὅλην μου τὴν περιουσίαν.

Ταῦτα ἀκούσας Ἑρμᾶς, ὁ ἐπικληθεὶς Ποιμὴν, εἶπε πρὸς τὸν πλούσιον νεανίαν. Ἀνωθεν καταβαίνει τὸ δώρημα, καὶ ἐκείσε δὲν δύνασαι νὰ στείλῃς τι· ἐλθέ, ἀκολουθεῖμε.

Ὁ νεανίας ἠκολούθησε τὸν εὐσεβῆ γέροντα, καὶ ἦλθαν ἀμφοτέρω εἰς σκοτεινὴν τινα καλύβην, ὅπου ἄλλο δὲν ἠκούετο, εἰ μὴ θρῆνος, καὶ ἄλλο δὲν ὑπῆρχεν, εἰμὴ δυστυχία· διότι ὁ μὲν πατὴρ ἔκειτο ἀσθενής, ἡ δὲ μήτηρ ἔκλαιε, τὰ δὲ τέκνα γυμνά, ἐζήτουν ἄρτον.

• Ὁ νεανίας ἐξεπλάγῃ· ἀλλ' ὁ Ἑρμᾶς, εἶπεν. Ἰδοὺ ἐνταῦθα θυσιαστήριον διὰ τὴν θυσίαν σου· ἰδὲ ἐνταῦθα τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοποτηρητάς τοῦ Κυρίου.

Καὶ ὁ πλούσιος νεανίας, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἔδωκεν ἄφθονα εἰς αὐτοὺς, καὶ περιποιήθη τοὺς ἀσθενεῖς. Καὶ οἱ ὑποθαλπέντες δυστυχεῖς ἠυλόγουν αὐτὸν καὶ ἐκάλουν ἄγγελον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ δὲ Ἑρμᾶς εἶπεν. Οὕτω στρέφε πάντοτε τὸ εὐγνώμον πρόσωπόν σου πρῶτον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν γῆν. ***

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣΚΟΣ.

Βασιλίσκον λέγοντες οἱ ἀρχαῖοι ἐφαντάζοντο ζῶον τι ἔχον θλαπτικὴν δύναμιν ὀλεθριωτέραν τῆς τοῦ ὄφeos κροτάλου· παρίστων δὲ τὸ ζῶον τοῦτο ὡς πτερωτὴν σάυραν, ἔχουσαν ῥάμφος καμπύλον, ὀκτῶ πόδας καὶ διάδημα ἐπὶ κεφαλῇ. Ὡραπόλλων ὁ

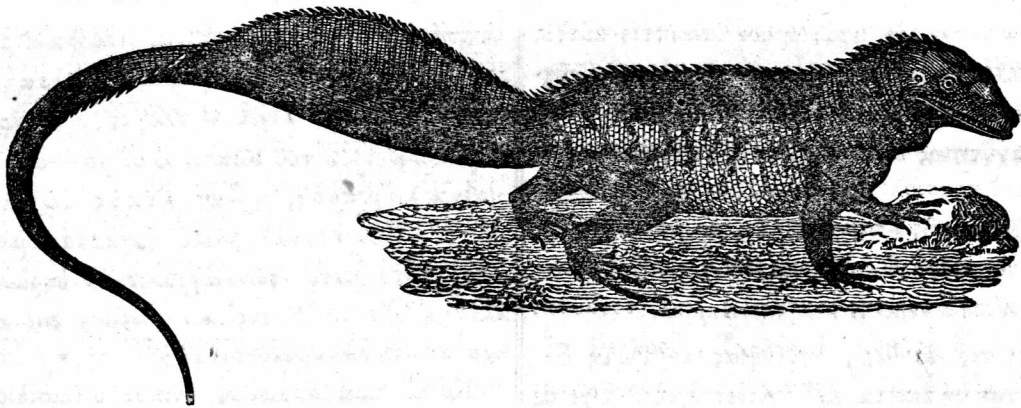
ἐξηγήσας τὰ παρ' Αἰγυπτίοις διάφορα ἱερογλυφικὰ σχήματα, ὀνομάζει τὸ τέρας τοῦτο Οὐραῖον, τὸ ὀπίον ὄνομα, ὡς λέγει Ὁ Ζοέγας (α), παρέλαθεν ὁ Ὡραπόλλων ἐκ τοῦ Κοπτικοῦ οὐρα—ὄφ, ὅπερ σημαίνει λαμπρός, ἡ βασιλικὸς ὄφεις· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Προφητὰνὰξ Δαυὶδ συγκαταριθμεῖ τὸ τέρας τοῦτο μετὰ τῶν ἀγριωτέρων θηρίων, λέγων ἀπὸ ἀσπίδα καὶ Βασιλίσκου ἐπιβήση καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα (β).

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους λοιπὸν ὁ Βασιλίσκος ἦτο δράκων, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν δῆγμα ἐπροξέει ἀναπόφευκτον θάνατον, τὰ δὲ πύρινα βλέμματα, ἔτι τρομερώτερα τοῦ ἰοῦ, τὸν ὁποῖον τὰ κέντρα αὐτοῦ ἐξέχεον, ἐξηκόντιζον καὶ ταῦτα τὸν θάνατον ἐπὶ πάντας, εἰς ὅσους ἐβρίπτοντο. Ὁ ὁδοιπόρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ τέρας τοῦτο προσήλανε τὰ τρομερὰ αὐτοῦ βλέμματα, ἠσθάνετο παραχρῆμα ἑαυτὸν ἐσωτερικῶς κατατηκόμενον ὑπὸ φλέγοντος πυρός· ἀλλ' ἂν πρῶτος ὁδοιπόρος ἔβλεπε τὸν Βασιλίσκον, ἀπηλλάττετο τοῦ κινδύνου· δι' ὃ καὶ οἱ κυνηγοὶ συνελάμβανον αὐτὸν θέτοντες ἀπέναντι αὐτοῦ κάτοπτρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὡς παρετήρει ὁ Βασιλίσκος τὴν ἑαυτοῦ μορφὴν, πκρευθὺς ἢ θανατηφόρος δύναμις τοῦ ἰοῦ ἐνήργει ἐπ' αὐτοῦ τοῦτου· ἐπειδὴ δὲ εἰς ζῶον ἐπὶ τοσοῦτον τερατῶδες ἐπάναγκας ἦτο, διὰ τὴν πρὸς τὸ θαυμάσιον κλίσιν τῶν ἀρχαίων, νὰ ἀπονεμηθῇ καὶ καταγωγὴ ἐξίσου παράδοξος καὶ ἀλλόκοτος, διὰ ταῦτα ἐμυθολογοῦν, ὅτι ἐγενᾶτο ἐκ τῶν ὠῶν τῶν γηραιῶν ἀλεκτρυόνων.

Κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἔπαυσαν μὲν τοῦ νὰ πιστεύωσιν, ὅτι ὑπῆρχον οἱ μυθολογούμενοι Βασιλίσκοι, πρὸς ἀνάμνησιν δὲ τῆς παραδοξολογίας ταύτης, ὠνόμασαν Βασιλίσκους εἰδός τι σάυρας, ἐχούσης ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῇ μαύρας ἐξεχούσας γραμμὰς, ἐπὶ δὲ τῆς ῥάχews ὀρθὸν καὶ πλατὺν λόφον, ὅστις ἐκτείνεται σχεδὸν μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς· ὁ δὲ φυσιολόγος Σίδνυς, ὅστις ὀνομάζει τὸ ζῶον τοῦτο Βασιλίσκου, ἢ Δράκοντα τῆς Ἀμερικῆς, καὶ χαρακτηρίζει ὡς ἀμφίβιον πτηνόν, νομίζει ὅτι ἠδύνατο καὶ νὰ πετᾷ, μεταχειριζόμενον τὸν ἐπὶ τῆς ῥάχews αὐτοῦ λόφον. Εἰς τοῦτο λοιπὸν τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον

(α) Numi Aegyptii σελ. 400.

(β) Παλμ. II'. στίχ. 13.

εὐρίσκεται ἐναποτεθειμένον ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς φυσικῆς Ἱστορίας τῶν Παρισίων, ὅλοι οἱ μεταγενέστεροι φυσιολόγοι ἀπέδωκαν τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλίσκου· περιγράφουσι δὲ αὐτὸ ἔχον σῶμα μὲν κεκαλυμμένον ὑπὸ μικρῶν φολιδῶν, οὐράν δὲ μακράν καὶ πεπισμένην κατὰ τὰ πλάγια, καὶ λόφον πτερυγῶτον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ τριχήλου μέχρι τῆς οὐρᾶς. ἀλλ' οἱ φυσιολόγοι, κυρίως εἰπεῖν, εὐρίσκονται εἰς παντελῇ ἄγνοιαν τῶν λεπτομερῶν χαρακτηριστικῶν τούτου τοῦ ὑπὸ τοῦ Σέβα περιγραφέντος ζώου, ἀγνοοῦντες καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν τόπον τῆς αὐτοῦ γεννήσεως, ἂν καὶ ὁ ῥηθεὶς φυσιολόγος λέγῃ, ὅτι γεννᾶται ἐν Ἀμερικῇ· διότι τὸ ἐν τῷ τῶν Παρισίων Μουσεῖῳ ἐναποτεθειμένον εἶναι τὸ μόνον μέχρι σήμερον ἀνακλυφθέν, τὸ ὅποιον εἶναι χρώματος φαιοῦ πεποικιλμένου ὑπὸ λευκῶν κηλίδων.

Ἀκριβεστέρας ὁμῶς πληροφορίας ἔχομεν περὶ ἄλλου τινὸς εἶδους ζώων, τὰ ὅποια οἱ φυσιολόγοι ὠνόμασαν Βασιλίσκους τῆς Ἀμβοίνης, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ ἐν τῇ παρούσῃ εἰκονογραφίᾳ παριστώμενον. Τοῦτο δὲ εἶναι ὑποπράσινον μετὰ μελαινῶν γραμμῶν, ἐπὶ δὲ τῆς κοιλίας καὶ τῶν πλευρῶν ἔχει λευκὰς κηλίδας· ὁ λόφος τοῦ ἄρρενος εἶναι πολὺ ὑψηλότερος παρὰ τῆς θηλείας, καὶ τινα ἐξ αὐτῶν ἔχουσι μέγεθος τεσσάρων Γαλλικῶν ποδῶν, ὧν τὰ τρία τέταρτα εἶναι οὐρά· εὐρίσκονται δὲ κατὰ τὴν Ἀσίαν παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, ἀνέρπουσιν εὐκόλως ἐπὶ τὰ δένδρα, καὶ τρέφονται ἐκ τῶν καρπῶν. Εἶναι δὲ ζῶα ἡμερώτατα, οὐδεμίαν ἔχοντα ὁμοιότητα πρὸς τοὺς μυθολογουμένους Βασιλίσκους, πλὴν τῆς παραδόξου μορφῆς, καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καλύμματος, ὅθεν ὡς φαίνεται προέκυψε τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ μυθολογουμένου Βασιλίσκου δι-

ᾶδημα. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀμβοίνης καὶ τῆς Ἰάβας θηρεύουσι τοὺς Βασιλίσκους καὶ τρώγουσι τὸ κρέας αὐτῶν, τὸ ὅποιον, ὡς λέγουσιν, ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸ τῆς δορκάδος.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Ὁ θέλων νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβῶς καὶ νὰ κρίνῃ ὀρθῶς περὶ τῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου τῆς φιλολογίας ἔθνους τινὸς, ὀφείλει ἀναγκαίως ν' ἀναδράμῃ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν σπαργάνων αὐτῆς.

Παρὰ τοῖς Ῥώσσοις ἡ γέννησις τῶν γραμμῶν χρονολογεῖται κυρίως ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Πέτρου· πρὸ δὲ τοῦ καθιδρυτοῦ τῆς ἐνδόξου ταύτης αὐτοκρατορίας τὰ φῶτα ὑπῆρχον συγκεντρωμένα ἐν μόνοις τοῖς ἱεροῖς μοναστηρίοις, ὅθεν ἐξέλαμψαν τὰ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους Ῥωσσιὰ συγγράμματα, τὰ πλεῖστα τοῦ Ῥωσσικοῦ κλήρου· ὅποια εἶναι τὰ χρονικά τοῦ Μοναχοῦ Νέσκορ, γεγραμμένα κατὰ τὸν ΙΑ'. αἰῶνα, τὰ ὅποια κρίνονται ἡ βάσις τῆς Ῥωσσικῆς Ἱστορίας, καὶ τὰ ὅποια ἀνεπλήρωσαν ἄλλοι Ῥῶσσοι συγγραφεῖς μέχρι τοῦ ἔτους 1700.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν συνεγράφησαν εἰς Ῥωσικὴν γλῶσσαν καὶ βίοι τινὲς τῶν ἁγίων καὶ χριστιανικαὶ διδασκαλίαι, μετεφράσθησαν δὲ εἰς Σλαβικὴν γλῶσσαν καὶ αἱ ἱερὰ γραφαὶ καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία ὑπὸ τῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πρὸς κατήχησιν τοῦ λαοῦ μεταβάντων ἐκείσε κληρικῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Ῥῶσσοι εἶχον παραδεχθῆ τὸν χριστιανισμόν.

Ἐνεκα δὲ τῶν πρώτων τούτων ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὴν Ῥωσσικὴν μεταφράσεων, ἡ ἀρχικὴ